

[Iver Poulsen.]

at der i de uafhængiges forslag — og her vil jeg gerne citere igen — „på adskillige punkter er formuleringerne klarere tanker“.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sluttede trop, idet han sagde, at det på flere punkter er en væsentlig forbedring, at det er yderst udmærket, at man er kommet med dette forslag, som også han betegnede som i mange henseender mere værdifuldt end venstres og de konservatives.

Hvis man kan tro det gamle ord om, at den, der tier, samtykker, var heller ikke venstre og de konservative uenige i denne vurdering, for de sagde nemlig ingenting. Men også uden for det høje ting blev lodigheden af de uafhængiges forslag anerkendt på tilsvarende måde, nemlig i en kronik i Berlingske Tidende den 19. april 1963 af professor, dr. jur. Stig Juul, hvis særlig fremragende sagkundskab på dette område blev stærkt fremdraget under første behandling af VK-forslaget i januar 1963 af begge ordførerne for forslagsstillerne, det ærede medlem frk. Helga Pedersen og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen.

Nu er jeg ikke blind for, at alt er relativt, og dengang havde vi jo kun VK-partierne og de uafhængiges forslag at sammenligne, men senere fik vi regeringsforslaget, og hvordan gik det så med sammenligningen? At regeringspartierne foretrak deres eget forslag, er jo klart, men venstres ordfører, det ærede medlem frk. Helga Pedersen, der allerede tidligere havde erkendt og understreget, at VK-forslaget ikke var fejlfrit, hagede ved første behandling i november måned regeringsforslaget grundigt og sagkyndigt igennem i stort og i småt, og det ærede medlem hr. Ninn-Hansen drog konklusionen med de ord, som jeg gerne vil citere fra Folketingstidende 1963-64 sp. 989: „når vi ser de tre lovforslag, der nu ligger foran os, tror jeg desværre, jeg må sige, at justitsministeren . . . er kommet med det ringeste lovforslag.“

Det ærede medlem tilføjede nogle lidet anerkendende ord om justitsministeriets præstationer med hensyn til lovformuleringen, men dem skal jeg ikke komme nærmere ind på.

Det vil altså sige, at både den højtærede justitsminister og alle de ordførere, der havde udtalt sig herom, anså de uafhængi-

ges forslag for afgjort bedre end venstres og de konservatives, at VK-partierne ikke havde protesteret herimod, og at VK-partierne i hvert fald anså de uafhængiges forslag for bedre end den højtærede justitsministers forslag.

På denne baggrund er det tankevækkende, at resultatet af samarbejdet i det udvalg, der er besat af de privilegerede partiers politikere, er opnået enighed om et resultat, som stort set går ud på at godkende det af de tre forslag, som fra VK-oppositionens side blev betegnet som det ringeste af de tre.

Hvad fik VK-partierne så til gengæld? Jo, tre ting: en ny paragraf, der specielt fremdrager ansvaret for den minister, der har kontraseret eller på anden måde medvirket ved en kgl. resolution — en af de ting, der også i vort forslag havde fået en særlig udformning — en ændret affattelse af bestemmelserne om strafansvar ved mangelfuldt tilsyn og instruktion og endelig den fjer i hatten, at VK-partierne fik lov til at beholde lovens titel om ansvarlighed i stedet for, som regeringen havde foreslået, og hvad vi i hvert fald syntes var bedre, nemlig ansvar.

Det var, hvad venstre og de konservative fik ud af deres voldsomme angreb på det, de kaldte det ringeste af de tre lovforslag.

De opnåede for øvrigt én ting til, nemlig enighed om, at de uafhængiges forslag blev tiet ihjel.

Nu kan man så spørge — og „man“ er offentligheden, pressen og vælgerne — hvad blev der da af de uafhængige i alt dette? Var det ikke meningen, at de skulle være med i udvalgsarbejdet med den sag, hvori de selv havde fremsat et så vel modtaget lovforslag? For vort forslag blev jo vel modtaget af regeringspartierne og den højtærede justitsminister. Vi havde også opfattet det sådan, at vi skulle være med i arbejdet, men det skulle gå helt anderledes.

Ved første behandling i november faldt der fra alle sådanne udtalelser, at vi måtte gå ud fra, at der virkelig skulle forhandles også med de uafhængige som forslagsstillere. Venstres ordfører, det ærede medlem frk. Helga Pedersen, udtalte — og jeg citerer fra Folketingstidende 1963-64 sp. 987 —:

„Vi har altså nu 3 lovforslag klar til udvalgsbehandling. Hermed skulle et tilstrækkeligt materiale være tilvejebragt, og